

потискаха и се наложи прекъсване на тази плаха и анонимна литературна продукция. Затова родоначалникът на новите български поети до край си остана кротък, затворен и тжжен просвѣтител, а неговата жива революционна пѣсенъ — огненъ позивъ за кървавия бунтъ на свободата.

Пѣснитѣ на Чинтулова. — Ние се намираме предъ особени затруднения, когато трѣбва да се установи сигурното литературно наследство на Чинтулова, поради факта, че той, като авторъ на пламенни бунтовни пѣсни живѣлъ и работилъ въ робска България, трѣбваше да отказва авторството на своите собствени рожби и да изплаква надъ горещия огньъ сълзита на своята чиста поезия, която потайно бѣше овладѣла вече душата на българина и кръстосваше като „народна пѣсенъ“ нашата земя надлъжъ и наширь.

Въ Одеса презъ 40-тѣ години на миналия вѣкъ и отпосле въ България, Чинтуловъ пѣе за себе си и предъ другари, изливайки въ пѣсни душевните трепети на своята поетична душа. А пѣснитѣ, като допадатъ на народните чувства и въжделения, се подемаатъ и разнасятъ отъ уста въ уста или въ ръкописъ, за да претърпятъ дълго развитие и чувствителна промѣна.

Така повечето пѣсни, съ изключение само на три напечатани приживе, покварени отъ народните пѣвци, скитаха бездомни близо столѣтие, за да стигнатъ за за наша радостъ все тъй бодри и свежи.

За сега като положително Чинтулови ще посочимъ следните пѣсни: „Стани, стани, юнакъ балкански“, „Възпоменание“, „Стара майка се прощава съ сина си“, „Изпроводякъ на одного българина изъ Одеса“, „Китка отъ Балкана“, „Вѣтъръ ечи, Балканъ стене“, „Кжде си, върна ти любовъ народна?“, „Българи юнаци“, „Българию, мила майко“, „Богдане, мой мили сине“, „Изяснило се е небето“, „Двама прияте-